

Alkoholismi opettaa?

Julkaistu 12.1.2015

Alkoholismi – ajatuksia, tunteita ja muistoja herättelevä sana. Vanhempani erosivat ollessani kolme vuotias. Äiti jäi yksinhuoltajaksi kahdelle pienelle lapselle, minulle ja vuotta vanhemmalle isoveljelleni. Vanha, hieno omakotitalo maalta meni pankin lunastukseen. Isä ei halunnut äidin saavan sitä omistukseensa. Muutimme kaupunkiin pieneen kaksioon. Pompimme veljeni kanssa häkkisängyissä, muistan kuinka veljeni kiipesi häkkisängyn kaltereiden yli. Iloitsin tapahtunutta. Äiti oli varmasti paikalla mutta ei juurikaan läsnä.

Ollessani 6-7 vuotias, äiti rupesi seurustelemaan uuden miehen kanssa. Tuosta seurasikin seuraavat helvetilliset vuodet. Yhtä ylä – ja alamäkeä. Muistan ensimmäisen kerran kun tapasin tuon miehen. Kävimme hänen opiskeluasunnollaan. Äiti jätti meidät hetkeksi kahdestaan tuon miehen huoneistoon. Huomasin jostakin syystä heti tyhjän viinapullon. Aivan kuin olisin jo tiennyt mitä tuleman pitää. Ja niinhän se tuli tapahtumaan.

Kun yhteen muutto päivä koitti. Kävi pikku hiljaa selväksi että mies oli aivan alkoholin viemä. Käveli kotona ja kaupassa ilman paitaa ja rehosteri tumman puhuvilla rintakarvoillaan. Meno äityi vuosi vuodelta kauheammaksi. Muutimme vähän väliä. Naapurit kävivät ovilla. Huutoa, riitelyä, tappeluita. Isä-puoli hakkasi seiiniä, potki ovia, nyrkit ja rystyset verillä. Heristeli etusormeaan, räyhäsi kauppareissuilla. Minuun hän ei kuitenkaan koskaan koskenut, korkeintaan joskus "vahingossa" tönäisi kävellessään ohi. Opini jo pienestä pitäen väistelemään, olemaan hiljaa ja kiltisti. Veljeni hän nosti kerran paidasta ilmaan, menin hänen viereensä, hakkasin käsilläni ja huusin että "päästä veli alas". Kerran hän osoitti äitiäni pistoolilla. Itkin paljon. Inhosin aamuja kun heräsin siihen että hän oli vessassa oksentamassa viinanlitkuja krapuloissaan. Oksennuksenhajua.

Raha ei riittänyt välillä muuhun kuin "maitokauppaan" eli viinaan. Viinarahaa hän haki myös vanhalta äidiltään. Muistan kun kerran kävimme tuon vanhan naisen kotona ja isäpuoli tyhjensi omaan pulloonsa puolet mummin jostakin kirkkaasta pullosta. Sormi suun edessä hän suhisi että tästä ei sitten kerrota muille ja täytti mummon pulloa vedellä.

Kuljin aina vanhoissa samoissa rytkyissä ja koulussa hiihdin vanhoilla paskoilla suksilla. Kaverit hiihteli ohi viime vuoden uusilla malleilla. Olin hieman katkera mutta en kertonut kenellekään, olinhan jo oppinut väistelemään. Muistan lukemattomat kerrat kun menin väliin äidin ja isäpuolen riidellessä ja tapellessa. Poliisit kävivät ovilla. Ihme etteivät vieneet meitä koskaan mukaansa. Äidillä oli joskus pieniä ruhjeita naamassa. Olimme veljen kanssa melkein kaikki lomat mummolassa ja muiden sukulaisten luona. Olin yleensä melko hiljainen ja omissa ajatuksissa. Juttelimme joskus veljeni kanssa siitä mitä kotona tapahtuu. Kerran palatessamme lomalta äidin poskessa oli iso mustelma, kysyin mistä se oli tullut (niin kuin en muka tietäisi), äiti valehteli ja hymyili.

Kavereitani meidän luona ei käynyt koko lapsuuteni aikana kuin ehkä 2-4 kertaa. Kävin aina muiden luona. Syy oli se, että isäpuoli oli aina humalassa ja riidat olivat arkipäivää. Äiti provosoi miestä tappeluihin mustasukkaisuudessaan. Haaveili vielä uusista lapsista. Luojan kiitos niitä ei koskaan tullut tuon kyseisen miehen kanssa. Äiti petti tuota miestä toisen kanssa. Olin silloin noin 11 - 12 vuotias. Olin mukana tuolla reissulla. Olin hänen alibi. Olinhan jo ollut koko lapsuuteni hänen terapeutinsa, suojelija, neuvonantaja, hiljainen itkumuuri, nyt myös puolesta valehtelija ja alibi. Täydellistä.

Kuinka elämäni nyt? Olen vajaa kolmekymppinen. Selvisin omasta teini-ikästäni suhteellisen pienin kasvukivuin. Kaveriporukoissa käytettiin paljon alkoholia, näin myös erilaisten kemikaalien imppaamista ja huumeiden käyttöä. Luojan kiitos itse pysyin kuitenkin vain pelkässä alkoholissa ja sitäkin suhteellisen maltillisesti. Aivan kuin olisin ollut jonkun kuplan sisällä, seuraten mitä ihmeellisimpiä kohtaloita ja tarinoita. Ollut tukena ja turvana monille elämäni kuuluville ihmisille. Saanut myös itse tukea ja turvaa. Muutama lievästi käyttänyt hyväksi, mutta ei mitään kovin vakavaa. Pari kovempaa takaiskua mutta niistäkin selvinnyt isommitta ruhjeita ajatuksella "elämä opettaa".

Oma isäni oli ja on edelleen pysyvästi alkoholisti. Häneen tutustuin enemmän rippikouluikässä ja sen jälkeen. Hän on yrittänyt ainakin kerran itsemurhaa, ollut tästä syystä pakkohoidossa. Olen jo "tottunut" siihen että soittaessani hänelle hän on melko useasti humalassa. Olen lukenut Al-Anon kirjallisuutta ja sisäistänyt ajatukset, että en ole vastuussa alkoholisti isäni elämästä. Lopullisen valinnan elämänsä suunnasta hän tekee itse. Hänen terveytensä on huono, johtuen tietenkin rappiollisista elämäntavoista. Hän sanoi minulle muuten tuossa yksi päivä, että "Älä ymmärrä tätä väärin, mutta kaikesta huolimatta mitä on tapahtunut, hän ei vaihtaisi elämästään päivääkään". Mikä kertookin kaiken tarpeellisen. Elämä on tässä ja nyt. Elämä on se hyvä päivä, se huono päivä. Ihan sama juoko sen "sallitun" hyvänmaun annoksen vai

vetäkö kokonaisen kossupullon. Kuolema jo odottaa, tuli se tänään tai huomenna. Asia on selvästikin hyväksytty. Vielä hänen sanojaan lainaten "Tapojani en muuta". Olen myös itse tehnyt asian kanssa mielenrauhan. Pakkohan se on, että jaksaa itse huomiseen. Välimme ovat hyvät. Yritän ajatella isästäni positiivisia asioita ja toivoa hänen loppuelämänsä myös niitä hyviä asioita ja niitä hyviä päiviä. Käyn hänen luonaan aina silloin tällöin, keitämme kahvit ja juttelemme milloin mistäkin. En hyväksy hänen alkoholinkäyttöään, mutta en anna sen kuitenkaan vaikuttaa omaan elämäni. Olkaamme tuki ja turva myös huoina päivinä.

Äidilläni on mielenterveysongelmia, niihin sai kuitenkin apua ja jakselee nykyään suhteellisen hyvin. Veljeni ja minä olemme aina kulkeneet pitkin kultaista keskilinjaa. Olemme selviytyneet ja pitäneet lähimmäisistä huolta. Tiedostaneet myös sen että meillä on omat elämät ja valta päättää siitä, mihin suuntaan niiden haluamme menevän.

Isäpuoleni kuoli vähän alle 10 vuotta sitten. Ajoi kuolonkolarin alkoholisti ystävänsä kanssa. Kuolema oli kuulemma ollut pitkä ja tuskaisa. Apu ei ollut tullut paikalla nopeasti, vaan hän oli kärsinyt lyhyen loppu elämänsä. Niinhän se alkoholi – alkoholismi tekee. Harvoin se tekee kenenkään elämästä ainakaan helpompaa.

Koen itseni oman elämäni selviytyjäksi, voittajaksi. Käänsin surut ja murheet opetuksiksi. Siihen että uskallan olla oma itseni ja vaatia itselleni sitä mitä elämältäni haluan, kunnioittaen ja vaalien myös rinnalla kulkijoita. Olen oppinut antamaan anteeksi. Olen oppinut ymmärtämään erilaisia ihmisiä. Joskus saatan kysyä joltakulta "Miksi tämä asia on näin? Mitä minun pitäisi mielestäsi tehdä tämänlaisessa tilanteessa?" Saatan jo tietää vastauksen, mutta kysyn siksi että haluan oppia vielä lisää. Haluan oppia ymmärtämään ihmisiä, erilaisia ihmisiä, erilaisia kohtaloita. Haluan saada keskustelua aikaiseksi ja saada muutkin ihmiset ajattelemaan "Miksi minä olen minä? Tai miksi tämä asia on näin kuin se on." Kysymys voi olla myös vastaus.

Kiitos sinulle kun luit ja kaikkea hyvää elämääsi.

Nimimerkki:

Rauha sydämessä

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/laheisten-tarinat/alkoholismi-opettaa>